

Ændringsforſlag, end jeg havde ventet. Jeg havde troet, efterat Udvalgets Fleertal har tiltraadt det, at dets Vedtagelſe ikke vilde have mødt nogen afgjort Modſtand her i Salen. Jeg troer, det ærebe Medlem for Skanderborg Amt tillægger den Forandring i Beſteemmelsen i § 46, ſom vil finde Steb ved Vedtagelſen af mit Ændringsforſlag, ſammenlignet med det, ſom er ſtillet af det ærebe Udvalgs Fleertal, for ſtor Betydning. Naar det ærebe Medlem udtalte, og endogsaa stærkt betone, at det derefter vilde være en Raadefag, om Amtsraadet vilde tilſtaae diſſe enkelte Medlemmer en ſaadan Godtgjørelſe, ſaa forekommer det mig, at den ſamme Indvending med ſamme Føie maatte kunne gjøres mod den anden Beſteemmelse om Godtgjørelſe for extraordinaire Reiſer. Efter Folkethingets egen Vedtagelſe og efter Udvalgets Ændringsforſlag tilkommer der ikke Amtsraadsmedlemmerne en ſaadan, men den ſkal tilſtaaes dem. Dersom man herimod vil indvende, at det jo er en fri Sag, om Amtsraadsmedlemmerne vilde paatage ſig ſlige Hverv, ſaa maa jeg beſtemt benægte dette, thi Amtsraadet kan paalægge Medlemmerne ſaadanne ſærlige Hverv, og alſaa nægte dem Godtgjørelſe derfor. Jeg troer derfor, at denne Betegnelse „en Raadefag“ ikke er rigtig, eller at den i alt Fald vil komme til at gjælde begge Beſteemmelſer. Jeg troer ikke, at den er rigtig, navnlig fordi Amtsraadsmedlemmerne efter min Overbeviſning ikke vilde betragte den ſom en ſaadan. Jeg er tvertimod meget tilbøjelig til at antage, at, hvor der i et Amtsraad fremkommer Duffer fra forſkjellige Sider om, at Befordringsgodtgjørelſer maae tilſtaaes, vil Amtsraadets Beſlutning gaae ud paa, at alle Amtsraadsmedlemmer eller Ingen ſaae den, netop for at ikke et enkelt Amtsraadsmedlem ſkal have Følelſen af, at det er en Raadefag. Der er viſtnok Amter, hvor det paa Grund af de meget ſtore Afſtande er onſteligt, at en ſaadan Godtgjørelſe kan ydes, men der er ganſke viſt Amter, hvor der ikke er nogenſomhelſt Anledning dertil, og hvor det vilde være heelt beſynderligt, om en ſaadan Godtgjørelſe blev ydet. Jeg vil i ſaa Henſeende nævne Bornholm, hvor Afſtandene ere ſaa korte, at diſſe 3 Mil. pr. Mil vilde blive noget

aldeles Forſvindende. Som ſagt, det Ændringsforſlag, der er ſtillet af mig til § 46, anbefaler jeg paa det Bedſte til det høie Thing ſom et Mæglingſforſlag for at ſikre Lovens endelige Vedtagelſe. Ændringsforſlaget til § 16 under Nr. 1, ſom gaaer ud paa at ſtyde Skolecommiſſionen bort, maa jeg derimod beſtemt modſætte mig.

Rør: Det bliver nødvendigt, at jeg endnu med et Par Ord omtaler vort Forſlag under Nr. 4. Efterat den høitagtede Indenrigsminiſter har berørt det, viſer det ſig jo, at han tillægger det en meget væſentlig Betydning, idet han meget stærkt fraraader at gaae ind paa det. Dette kunde jeg forøvrigt meget godt tænke mig; men de Grunde, ſom den høitagtede Indenrigsminiſter lagde til Grund for ſin Modſtand imod Forſlaget, maa jeg tilſtaae, at jeg ikke finder videre holdbare. Den høitagtede Indenrigsminiſter ſiger, at ſaalænge Skolevæſenet er en Statsſag, maae vi finde os i, at Staten fører et Tilſyn dermed. Ja, det er fuldkommen viſt, men der er heller ingen af os, der benægter dette; det vil ſige, jeg er iblandt dem, der onſte, at man var fri for et Tryk i ſaa Henſeende, thi jeg kan ikke komme til anden Overtydning, end at de rette Tilſynshavende maae være Forældrene ſeld; men naar den høitagtede Indenrigsminiſter meente, at Staten ſkulde være brøſtholden i ſaa Henſeende ved vort Forſlag, ſaa er det intereſſant at kaſte Diet paa de mange Autoriteter, der nu have Tilſyn med Skolevæſenet, og jeg vil da henſtille til ærebe Medlemmer, om man med Nette kan ſige, at Staten bliver brøſtholden, hvad Tilſynet angaaer, naar vort Forſlag antages. Foruden Præſten ſom Medlem af Sogneraadet har man Provſten, Biſkopen, Sanginſpecteuren, Gymnaſtikdirecteuren, Miniſteren, Amtmanden og de øvrige Medlemmer af Skolevaadet. Naar man har ſaa mange Autoriteter, hvorigjennem man kan føre Tilſyn med Skolevæſenet, ſaa vil jeg nok ſpørge, om man ſkulde føle ſig brøſtholden ved det Forſlag, vi have opſtillet. Jeg mener tvertimod, at ligeoverfor den berettigede Fordring, vi maae have ved en Lov ſom denne med Henſyn til vort Skolevæſen i dets Almindelighed, ere vi overordent-